

LBRIS

We know
books

Augustin Zaboroșciuc

Egipteanca

- roman -

București

 editura
ORTODOXIA

CUPRINS

Cuvânt înainte	3
Partea întâi	5
Partea a doua	103

Partea întâi

Câteva lumânări ardeau în fața icoanelor din colț. Uneori, para fiind mai mică, scăpau câte o lacrimă de ceară de parcă voiau să redea durerea unui om ce se ruga cu osârdie, plecându-și genunchii inimii în fața lui Dumnezeu. Se ruga în tăcere, cu durere mare și nădejde în ajutorul Celui de sus, dar și gata să le primească pe toate smerit, oricât de mult l-ar fi costat aceasta.

În odaia de alături zăceau de două zile soția sa și fiul nou-născut. Amândoi în dureri mari se luptau cu nemiloasa moarte care îi răpește cu aceeași cruzime și pe maturi și pe prunci. De multă vreme erau căsătoriți, dar nu aveau copii și se rugau în toată ziua, cerând de la Dumnezeu urmași, însă, împlinindu-li-se cererea, a urmat încă o încercare. Nașterea a fost grea și cu primejdii. Ambii erau în pragul morții. Doctorii nu erau în stare să-i ajute. Ultima speranță era ajutorul lui Dumnezeu și rugăciunile Maicii Lui.

Bărbatul, de obicei, stătea lângă nevastă și încerca să-i potolească setea cu o bucată umedă de pânză, atingându-i-o de buzele-i crăpate. Pruncul stătea aproape nemișcat și din când în când ridica mânuțele-i mici, de parcă arăta că vrea să mănânce, dar nu era auzit de nimeni.

Când nu mai putea răbda chinurile lăuntrice, văzându-i pe ambii în suferințe cumplite, venea de-și vărsa amarul înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, cerându-i ajutor. Era gata de orice jertfire, numai să-i vadă sănătoși. Nu mâncase, nici nu băuse nimic de când soția și pruncul multașteptat erau în neputință. Suferea împreună cu ei și asta îi făcea mai uniți și mai aproape unul de altul, încât pătimeau nu trei, ci unul. Și Dumnezeu nu i-a părăsit în lupta lor, căci unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui – acolo și El este printre ei.

Îngenuncheat înaintea icoanei, se adresă către cea care este și Fecioară și Maică:

– Fecioară nenuntită, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nevrednic sunt să deschid gura mea și să cer îndurare. Dar, totuși, la Tine năzuiesc, Ceea ce ești bună, care ai cunoscut durerea părintească, când ai văzut răstignit pe Cruce pe Fiul cel Unul-Născut al Tău. Și pe acest prunc, pe care cerându-l ni l-ai dat drept mângâiere, tămăduiește-l cu puterea ta. Și de vei face aceasta, făgăduiesc înaintea

Domnului că-l voi da să slujească Fiului Tău.

Fruntea-i plină de sudoare se lipi de podea, iar buzele continuau să șoptească ceva abia auzit, iar ultimele cuvinte au fost rostite cu multă fermitate.

Deși lăuntric era încă bântuit de gânduri, o scânteie de nădejde începu să-i lumineze sufletul, umplându-l de speranță. Urmă încă o noapte lungă, plină de neliniști și de lacrimi, dar și împodobită cu rugăciuni și amintiri frumoase.

Spre dimineață adormi buștean. Se trezi când soarele era deja sus, iar pruncul începu să plângă neputincios, pe semne fiindu-i foame. Mama sa încercă din răspuțeri să-l apropie pentru a-l alăpta, deși nu avea siguranța că are cu ce.

Avu cu ce hrăni pruncul sau nu – nu era clar, dar din acel moment, au început să-și revină ambii, căci Dumnezeu nu rușinează niciodată credința robilor săi. Și acolo unde omul este neputincios, începe să lucreze mâna Sa cea puternică și brațul înalt.

Au mai trecut câteva zile până s-au însănătoșit de-a binelea, ba chiar le apărură și o roșeață slașă pe obraji. Dar și mai mult s-a însănătoșit pruncul după ce l-au afundat în apa botezului. L-au numit Zosima, ceea ce se tâlcuiește: plin de viață.

Tatăl i-a povestit mamei despre făgăduința

dată Maicii lui Dumnezeu și cele întâmplate după asta. Femeia se minună și dădu hotărâtă din cap. Cu timpul însă, văzând cum îi crește odrasla, a început să se îndoiască.

Copilul creștea cu vârsta și cu înțelepciunea și cu frica lui Dumnezeu. Era slab cu trupul și cam bolnăvicios, deseori boala făcându-i necazuri, încât nu putea să meargă la joacă împreună cu semenii săi. În schimb, Sfintele Scripturi și cărțile de folos i-au fost prieteni încă din fragedă copilărie.

Mama sa îl iubea nespus de mult, încât nu-l pierdea din ochi oriunde se afla. Muncea din zori și până-n noapte ca să nu aibă lipsă de ceva. Ba chiar a năimit un dascăl care-l învăța carte, voind să-l facă slujitor la curtea dregătorului orașului.

Ajungând pe la paisprezece ani, maică-sa l-a chemat să-i spună despre intențiile sale.

– Fiule, te-am chemat ca să-ți spun ceva important. Mult am așteptat acest moment, iar acum, când tatăl tău este plecat la muncă în câmp, am hotărât să o fac.

– Spune, măicuță, dar nu pricep de ce anume să nu afle tata, doar nu ați ascuns până acum nimic unul de altul, după câte știu eu?

– Nu-i nimic ieșit din comun, el va afla mai târziu despre toate. L-am rugat nu demult pe

dascălul tău să-ți găsească un loc de slujbă la mai marele orașului. Și acum dregătorul așteaptă să vorbească cu tine. Însă tatăl tău nu trebuie să știe până nu vei fi primit la slujbă.

– Dar de ce, nu înțeleg?

– Nu te supăra, dragul meu, dar el e împotriva acestei dorințe ale mele, răspunse femeia și se îndreptă spre fereastră.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

– Fiul meu, Zosima, n-am nimic împotriva și înțeleg toate, dar inima de mamă îmi dictează altceva ce nu pot lăsa. Vreau să fiu îngrijită la bătrânețe de tine, să fii alături de mine, din mâinile tale să primesc o cană cu apă și ale tale mâini să-mi închidă ochii după ceasul morții. Însă tatăl tău dorește altceva, spunând că ești închinat Domnului și trebuie să pleci... la mănăstire.

– Și ce este rău aici? întrebă mirat Zosima.

– Nu el va hotărî soarta ta, dragul meu.

Tânărul zâmbi ușor și apropiindu-se de mama sa, atinse mâinile ei, voind s-o liniștească puțin.

– Mamă, eu singur am voit să-ți spun despre asta, căci este o dorință a mea.

– Ce dorință? întrebă speriată femeia. El te-a îndemnat? Despre ce vorbești?

– Păi despre ceea ce-mi spui acum. De un timp încoace, voiesc să-ți spun că am dorința să merg la vreun schit și acolo să petrec, rugându-mă și citind Sfintele Scripturi și învățături ale părinților.

– Nu-mi vine să cred. Spune că nu-i adevărat ceea ce aud. Cine te-a îndemnat? El?

– Nu. De când m-ai învățat buchiile și am început să citesc Scripturile, am înțeles că Domnul mă cheamă, că El dorește să-I urmăm cu credincioșie, să-L iubim precum El ne-a iubit.

Femeia se îndepărtă puțin. Nu-i venea să creadă cele auzite. Înțelegea toate, ba chiar se mira mult de răspunsul primit, însă inima de mamă n-o lăsa în pace. Îi dicta altele care le luau înainte pe toate și nu putea să se stăpânească nicidecum.

– Zosima, fiul meu, nu mă întrista, te rog. Eu voiesc, ba chiar am pus la cale, să ajungi la slujba de cinste, să fii văzut între oameni, să-ți faci familie și să ne umpli casa de nepoți.

– Mamă, nu insista, te rog. Hai mai bine să așteptăm puțin, iar Dumnezeu le va rândui pe toate.

Auzind acestea, femeia s-a înviorat puțin, pentru că avea timp să pună la cale altceva.

Într-o bună dimineață, Zosima se trezi de nechezatul unui cal ce se uita speriat în jur, cercetând cu ochii o curte străină. Când ieși afară, văzu un mânzoc tânăr, negru și cu stea albă în frunte. Nu-i venea să creadă ochilor. Voia să întrebe de unde a apărut, dar n-avea pe cine, căci toți erau plecați și abia pe la amiază aveau a se întoarce. Din când în când, calul dădea din picior, făcând cu copita un nor mic de colb.

De bucurie, băiatul nici nu știa ce să facă. A alergat în casă și, luând o bucată de pâine, a ieșit ca săgeata înapoi. S-a apropiat de mânz și, rupând câte o bucată mică l-a hrănit bucuros. Apoi l-a bătut de câteva ori pe grumaz, prin asta pecetluind prietenia lor.

Părinții săi nu erau în stare să-l cumpere, având alte nevoi. Așa că i l-au cumpărat niște rude apropiate care erau mai înstărite, dar nu aveau copii. Mai mare, însă, i-a fost mirarea și bucuria spre seară, când aceleași rude au venit cu o șa nou-nouță, proaspăt cumpărată de la un negustor. De bucurie, nu-i venea să-și creadă ochilor, nici nu pricepea pentru ce sunt făcute toate acestea.

Mama sa, bucuroasă, se liniști când văzu că Zosima are ocupație, crezând că asta îl va opri de la intențiile sale.

Timp de câteva luni după aceasta, băiatul putea fi văzut călare pe murgul său, care galopa prin împrejurimi, lăsând în urma sa nori de praf. Veneau acasă amândoi sleiți de puteri și după ce-și hrănea tovarășul, tânărul călăreț adormea buștean. Deseori dormea afară și până ce somnul bătea pe la gene, îngreindu-i pleoapele, privea la mulțimea stelelor de pe cer, gândindu-se la cele ce sunt dincolo de ele.

Până la un timp toate păreau să fie bune. Pregătit pentru o nouă zi de călătorii și peripeții, tânărul Zosima, după ce și-a hrănit și și-a adăpat mînzocul, s-a apropiat și a vrut să-l încalce. Calul, sperându-se, a luat-o din loc, iar băiatul nereușind să urce bine în șa, a fost târât o bucată bună de drum, lovindu-se rău de pământul pietros, până ce niște oameni ce veneau în întâmpinare au oprit calul. Legat de o creangă uscată, murgul bătea cu piciorul, ridicând praful, iar băiatul stătea nemișcat la umbră, înconjurat de câțiva inși care încercau să-l ajute să-și vină în fire.

Nu mult timp după aceasta a venit și mama sa, alergând într-un suflet și văzându-și odrasla

însângerată și fără mișcare, a început să plângă amar.

– O-o-o, Dumnezeu! De ce, Doamne? De ce mă pedepsești atât de aspru?

Cei din jur încercau s-o liniștească pe cât puteau, însă nu le prea reușea.

– Copilul meu, nu mă părăsi! strigă femeia, îngenunchind în fața copilului, acuși plecăm acasă și-ți voi pregăti bucate din cele ce-ți plac, numai spune ceva. De ce taci?

Apoi începu să-i acuze pe toți de cele întâmplare, la care cei din jur strângeau nedumeriți din umeri.

La un timp, băiatul a deschis încet ochii și văzând mulțimea de oameni cel înconjura, a încercat să se ridice, dar nu putu de durere. Cineva i-a întins mamei sale o ploscă cu apă, iar ea, udând o bucată de pânză, a început să-i șteargă rănilor de sângele ce începeau să se închege și a încercat să-i dea să bea, atingându-se de buzele-i însângerate.

Mai stând ceva timp, oamenii au început să plece fiecare la ale lui, iar unul dintre bărbați i-a propus femeii să-l urce în carul său și au plecat încetișor spre casă. Murgul, legat de umerarul carului, mergea plecându-și capul în jos de parcă-i părea rău de cele întâmplare.

Spre seară veni acasă și tatăl băiatului de la munca din câmp și se întristă mult de cele văzute și auzite.

Zosima stătea nemișcat în pat, fiind cuprins de febră. Din când în când șoptea ceva nedeslușit, de parcă vorbea cu cineva, îndreptându-și privirea în sus.

În acea seară, pentru prima dată, părinții lui s-au așezat la masă fără el. De mare necaz, mâncarea le mergea în sec. La un moment, pe femeie au înăbușit-o lacrimile. Bărbatul a început s-o liniștească, dar singur nu-și putea stăpâni emoțiile.

– Eu sunt de vină, spuse femeia. Pentru faptele mele suferă copilul acum.

– De ce spui așa, că doar nu l-ai pus tu s-o facă?

– Știind că tu dorești să-ți îplinești făgăduința, am rugat pe dascălul său să-i găsească o slujbă vrednică la dregătorul orașului. Am făcut asta fără să știi ca să nu mă împiedici cumva. Însă, când i-am spus lui Zosima de acestea, el a refuzat, spunând că vrea să plece la vreun schit. Asta m-a întristat și mai mult și după ce am mărturisit acestea rudelor mele, ei au cumpărat și calul și șaua, cu gândul să uite de dorințele sale. Acum însă, văd că toate le-am făcut cu mâinile mele. De ce oare viața e atât de aspră cu noi?

– Draga mea, nu acum doresc să-l închinăm Domnului. El este făgăduit încă din primele zile de după naștere. De ce să ne împotrivim? Însănătoșirea voastră a fost răspunsul Domnului la rugăciunea și făgăduința mea. Și n-am fost rușinat. Am încredere că El singur l-a ales pentru altceva ce-i mai presus de lumea aceasta. Și dacă acum vine timpul când Dumnezeu trebuie să-și ia ce este al Lui, fie binecuvântat!

– Nu spune așa. Nu voi putea suporta despărțirea, spuse femeia, acoperindu-și fața cu palmele.

– Ei, femeie, femeie. Vezi cum gândește lumea? Dacă merge cineva spre slujbă la împăratul pământesc, se bucură mult, însă când Dumnezeu îl alege pe cineva din gălceava lumii fățarnice și desfrânate, spre a-i sluji Lui, Împăratului celui Veșnic, asemănându-se îngerilor, se mârnește. Oare asta nu-i o nebulie?

– Da, dar să plece din alte familii unde sunt mai mulți copii.

– Draga mea, Dumnezeu nu vrea să-i dăm din cele ce avem cu prisos, ci din sărăcia noastră. Avraam a avut și el numai unul, dar a fost gata să-l jertfească Domnului cu mâinile sale. Și pentru asta a fost binecuvântat și el și seminția lui. Și ce să mai

zic, nici Dumnezeu n-a cruțat pe Unicul Său Fiu, pentru mântuirea ta și a mea. Lui îi sunt jertfite din cele mai sfinte și mai curate.

O scurtă tăcere a umplut odaia. După un timp, femeia a mers în camera de alături unde zăcea Zosima, iar tatăl său a rămas să-și plece genunchii înaintea Domnului, precum a făcut-o când băiatul abia-abia se născuse.

A doua zi, dis-de-dimineată, femeia, trezindu-și bărbatul din somn, i-a zis:

– Știi, am cugetat mult în noaptea asta. Ai dreptate în ceea ce spui. Întotdeauna am crezut că cele ce le am sunt pentru meritele mele. Nici o dată nu m-am gândit mai serios la cele ce auzeam din Evanghelie: că omul trebuie să-și ia Crucea și să urmeze Domnului. Acum, într-adevăr, am văzut că totul e trecător și viața e amăgitoare și poate să-ți răpească fără milă, într-o clipită, cele ce ai agonisit. Și dacă Domnul voiește ca fiul nostru să-I slujească în chipul îngeresc, să-i fie binecuvântată calea și să se roage pentru noi.

Bărbatul se miră mult de cele auzite încât nu-i venea să creadă. Dumnezeu i-a auzit rugăciunea și-i împlini dorința: soția sa începu să înțeleagă sensul vieții creștinești.

Zi cu zi băiatul a început să se însănătoșească,

deși mai avea nevoie de îngrijire. Peste câteva luni, arăta bine de parcă nu se întâmplase nimic deosebit cu el. Calul l-au vândut, iar banii i-au împărțit la săracii din pridvorul bisericii. Zosima începu să frecventeze sfintele slujbe, iar biserica-i devenise ca o a doua casă, încât puteai să-l vezi numai în sfântul lăcaș dacă lipsea de acasă.

În curând a sosit toamna. Se apropia praznicul Înălțării Sfintei Cruci. Și aveau oamenii acelei localități un obicei de a merge pe jos la o mănăstire din Palestina, care-I purta hramul Sfintei Cruci și unde se păstra o parte din Cinstitul ei Lemn. Și mergeau acolo mulțime mare de oameni, iar în drum se opreau și făceau rugăciuni și litanii.

În mănăstire intra numai partea bărbătească, iar pentru femei se săvârșea slujba într-o biserică mică de la poalele muntelui, unde se afla vechea chinovie. Cinstitul Lemn era adus aici spre închinare de doi bătrâni îmbunătățiți, care și săvârșeau slujbele rânduite.

Într-o seară, Zosima a venit acasă bucuros, spunându-le despre călătoria ce urma să fie peste câteva zile. Au hotărât să meargă împreună acolo pentru închinare, dar și să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru minunata vindecare.

Pregătirile erau în toi. Mama sa pregăti într-o

legătură haine curate pentru băiat, iar tatăl său, o pereche de sandale pentru călătorie. Mama simțea în inima sa că Zosima nu se va mai întoarce acasă și păstra în sine aceste presimțiri. Gândurile de împotrivire demult le birui și acum o pace lăuntrică îi stăpânea sufletul. Ba chiar pregăti o mică icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu ca binecuvântare spre o viață nouă.

– Îmi spune inima că ne vom întoarce numai noi doi acasă, spuse femeia către soțul ce intră pe ușă.

– Numai Tatăl Ceresc știe cele ce sunt rânduite pentru noi. Nimeni nu vine la Fiul, de nu-l va aduce Tatăl care este în ceruri. De la Domnul pașii omului se îndreptează.

S-au așezat amândoi la o masă și ascultau în tăcere sfârâitul unei lumânări care, plângând, ardea și le spunea despre nimicnicia acestei vieți.

Era o dimineață obișnuită de vară. Noaptea își retrase veșmântul răcoros și odată cu apariția primelor raze, soarele mai cu de-adinsul stăruia să arate cine este stăpânul zilei, atingându-se de tot ce-i stătea în cale. Natura însuflețită și cea

neînsuflețită smerit își pleca capul înaintea acestor schimbări uneori insuportabile, hărăzite de Domnul acestor meleaguri. Drumul pietros ce ducea șerpuiind spre Alexandria, n-a întârziat să întâmpine mărinimos pe îndrăzneții săi călători care mergeau spre vestitul oraș în căutarea celor de trebuință pentru existență, a fericirii sau poate chiar și... a peripețiilor.

O tânără puștoaică, cam de doisprezece ani, în naivitatea sa, sub adăpostul întunericului, a părăsit locurile natale și a pornit cu îndrăzneală în lumea mare. Vântul îi mângâia obrajii și părul ondulat ce i se lăsa pe spate, încercând încă o dată să-i amintească de mâna grijulie a mamei, care o mângâia în fiecare seară până ce adormea.

Abia-abia de-și mai târâia picioarele umflate și rănite de atâta cale, foamea și setea tot mai mult își arătau uriașa lor putere, iar în traista care-i atârna la șold mai rămăsese o bucată mică de pâine și puțină apă. Deși mersese doar câteva zile, dorul de părinți și de casă îi dădeau târcoale și o ploaie de gânduri îi cerceta conștiința. Și prin toate acestea se întrevedea degetul divin al lui Dumnezeu care încerca de multe ori s-o oprească din nefericita cale ce-i stătea în față. Ea, însă, mergea, neluând în seamă toate acestea, încrezută în sine, că poate să-și făurească singură fericirea, ducându-se într-o țară îndepărtată.

Deodată se pomeni cu un necunoscut alături. Inima i-a tresăltat de bucurie, căci de câteva zile nu mai văzuse față omenească. După obișnuita binețe și puțină discuție care a urmat, puștoaica se învioră și mai mult, când a auzit că necunoscutul ținea calea spre Alexandria.

Soarele se ridicase de-a binelea deasupra pământului, ceea ce făcea calea mai anevoioasă. Mergând, puștoaica, tot mai des se uita cu ochi iscoditor la chipul drumețului enigmatic. Alături de ea mergea un bărbat de o statură mijlocie, frumos la față și la chip, cu pașii bine echilibrați, însă cu ochi de foc. Chipul feței se schimba de fiecare dată când îl privea. Uneori arăta tânăr și luminat, alteori, bătrân și cărunt. Numai ochii îi ardeau ca o pară albastră de foc.

Vorbele spuse îi erau îndrăznețe și bine gândite, iar la întrebări răspundea ușor de parcă ar fi știut dinainte subiectul. Acestea toate trezeau o oarecare neliniște în sufletul fetei, dar curiozitatea era atât de mare, încât le învingea pe toate și tot mai mult se atașa de acest necunoscut, deși i se părea destul de dubios.

Străbătând ei în felul acesta calea, nici n-au observat cum au ajuns pe vârful unui deal de unde, ca în palmă, se deschidea o priveliște uimitoare: un râuleț cu apă argintie unde își puteau potoli setea

călătorii și câțiva pomi fructiferi ce te ademeneau cu roadele lor bogate, iar undeva în zare într-un punct cenușiu se bănuia slăvitul oraș Alexandria.

– Timpul este spre seară, zise necunoscutul, să ne oprim aici ca să ne întărim, să mâncăm și cu puteri noi vom continua calea mai departe.

Fata a dat hotărât din cap, nemaifiind nevoie de vreo dovadă oarecare pentru pricina popasului. Cât ai clipi din ochi au ajuns la umbra unui pom și amândoi au început să scoată din traiste cele ce aveau de mâncare. Necunoscutul a scos o bucată mare de carne coaptă, pâine și vin bun și ceva fructe care păreau a fi bucate împăratești pe lângă pâinea uscată pe care o avea copila în traistă.

– Ia, mănâncă și nu-ți osândi trupul fraged, căci încă multe lucruri ai a săvârși. Viața e trecătoare și zilele sunt scurte. Trebuie să te îndulcești de ea și să guști din toate câte ți le oferă. Oamenii au gustat odată din fructul oprit și au fost cu nemilostivire, alungați din grădină. Dar, spune-mi, oare nu merita s-o faci, ca să devină și ei ca niște dumnezei care cunosc binele și răul? Și să știi că însuși El îi invidiază, căci oamenii își petrec zilele în deplină libertate asemenea unor zei. Și de toate acestea, să știi, nu ești lipsită nici tu.

Fata se uită la el și înghiți în sec. Vorbele lui erau stranii, că abia-abia înțelegea despre ce e